Престрашил се полека-лека, Херцег вече хващаше уплашени аматьорки по затънтените кътчета на залата. Стоеше по-далеч от затворения кръг на ястребите и техните дами, които години наред владееха централната част на залата. Тук, около столовете пред подиума на оркестъра, се тълпяха най-известните градски момичета, обкръжени от живата стена на постоянните им партньори. Диктуваха модата и стила на поведението по цялото "стърга́ло" и всички останали забави в града. За пръв тук се появиха прочутите пепитени палта с две цепки отзад, тук бяха завързвани възможно най-малките възли на вратовръзките, изрисувани собственоръчно с хавайски палми, Айфелови кули, под които пишеше SOUVENIR DE PARIS, с "модернистично" разхвърляни сол-ключове и ноти, с буквите CONGO JAZZ и ухилени негърски глави с низ бели зъби... Тези неприкосновени господари на Физкултурния дом стъпваха гъвкаво на дебелите си подметки от суров каучук, облепени с три реда цветен изолирбанд (червен, жълт, зелен), винаги готови да предизвикат сбиване и така да спечелят нови точки пред своите дами. Момичетата се мъчеха с дръзкото си държание да покажат на всички, че са станали жени. През химените им беше избликнала неподозирана женска гордост. Ярко се червяха и гримираха, преобразявайки се така от стоматологични сестри и продавачки в бар-дами от някой филм. Разпуснатата им предизвикателна походка по паркета сякаш говореше на останалите, по-страхливи момичета: "Е, какво? Никак не болеше... Сега най-после сме жени, разкрихме и тази тайна и кой може да ни уплаши?" Сменяха момчетата и те тях, така че в това затворено и самодоволно общество всеки младеж поне за известно време беше "ходил" с всяка девой-

ка от компанията. Сигурно това беше причината в тази част на залата да стават най-често сбивания. Обикновено първо се чуваше плясък от шамар, някой приглушено извикваше, а паузата се пронизваше от самотен женски писък. Над забавата прелиташе наелектризиран облак. Всички се втурваха към кипящия вир от тела, където бе започнала свадата. Сбиванията иначе траеха твърде кратко: завършваха също така неочаквано, както и пламваха. Оркестърът засвирваше нещо по-динамично, а двама секунданти отвличаха окървавения си приятел в тоалетната да измие кръвта. Неписаните правила налагаха победеният да показва с отчаяно дърпане, колкото се може по-демонстративно, че иска да се върне и да продължи боя:

- Пуснете ме... Пуснете ме, бе! - викаше той и напъваше да се отскубне. - Мамицата му...! Пуснете ме, мамицата му!

- Хайде... Хайде... - успокояваха го другарите му, влачейки го по паркета. - Има време...

- Що го не пуснете? - подхвърляше победителят и гордо поглаждаше издраната си десница.

Понякога младежът все пак успяваше да се отскубне и да се втурне към групата, която продължаваше да танцува. Профучаваше през танцьорите с отчаянието на ранен звяр. Катапултираното му тяло с отскок се забиваше наслуки в тълпата: чуваха се няколко тъпи удара в слабини и ребра, скърцане на зъби и на подметки по лакираното дърво... Метежът на борбата отблизо! Това беше завръщане на камикадзе. Останалите танцьори уплашено разглеждаха последиците от сбиването: разпран ръкав от сако, кървави петна по бялата празнична риза.

- Ей, къде ми е обувката? - хленчеше някой, като разблъскваше танцуващите, търсейки изгубеното си съкровище.

Херцег отбягваше сбиванията и никога не се приближаваше до момичетата "табу", а хитро се промъкваше към зарязаните, с надежда да намери нещо за себе си. Откри, че някои девойки са "трудни" в танца, тъй като цялото им тяло натежава като камък върху ръката на партньора, докато пък някои други бяха почти безтелесни - предвиждаха всяко негово движение, следвайки го, преди самият той да осъзнае намерението си. Някои се прилепяха, потъваха в прегръдките му, оставяйки докрай да ги води, но по-често между него и момичето оставаше непревземаема крепостна стена на еснафското целомъдрие, така че трябваше с последни усилия да задържа партньорката си да не напусне окончателно обятията му! Имаше и такива, които танцуваха с такава лекота, че при някое рязко обръщане временно ги загубваше; откъсваха се от него и, завъртайки се около собствената си ос, изчезваха в гъстата маса от танцьори. Такива обикновено танцуваха на върховете на пръстите си, от тях човек не можеше да очаква ни най-малко еротика, само чист балет! Херцег скоро откри, че подвижността на дадена танцьорка изобщо не зависи от пълнотата или стройността - кльощавите момичета се оказваха понякога тежки като олово! - а от някаква вътрешна лекота и готовност да се отдадат на музиката, да забравят кои са, какви са и откъде идват. Запозна се с момичета от строги патриархални семейства, които едва приемаха поканата за танц, но миг по-късно, още при първите тактове на "Ден и нощ", се забравяха напълно, опиянени от музиката и стъпките. Малките фръцли от покрайнините, които примамваха партньори с предизвикателното си държание, в танца ненадейно ставаха непристъпни и цело-

мъдрени. Някои водеха Херцег, по полицейски здраво стиснали ръката му, други се оставяха да ги води сред умопобъркващите трикове на "Континентал буги".

Но каквото и да правеше, колкото и да успяваше да овладее правилата танца и да открие, наистина съвсем скромно, но все пак свое, местенце във Физкултурния дом, Херцег никога не се причисли докрай към тези момчета и момичета, които се обичаха, мамеха, ласкаеха, биеха и до последен дъх воюваха за свой квадратен метър пространство за танц. Сякаш сърцето му предчувстваше, че няма да свърши в този развъдник на любовта и завистта. Шмугайки се между танцьорите, схващаше част по част устройството на тази малка планета. Видя знаменити танцьори "без кости", ексхибиционисти, свадливци и други - страхливи и отхвърлени, които се преструваха, че нехаят за танците и успеха; онези, които цяла вечер зяпаха от сянката на балкона, проклинайки лошия си външен вид, рахитичните си рамене или "птичите" си гърди, беднотията, недоразвития си гръден кош, очилата с големи диоптри; куците, кривогледите, срамежливите, пъпчивите и започналите да оплешивяват от ранна младост, в чиито унили погледи четеше примирение и завист - неизчерпаеми пластове тъга. Една обикновена физкултурна зала на края на света представляваше Завършен Свят, в който той ще се появи като борец на ринга едва по-късно, когато, въоръжен с всички необходими трикове, научени по съботните забави, вече ще е отровен от рутина. Въпреки незадоволените желания, които го задушаваха понякога и го караха да заприлича на необузданите и така самоуверени момчета на мода, той все пак се чувстваше чужденец, който знае, че тук е само временно, макар още не можеше да обясни къде всъщност е неговото място и как да намери път през мъглата.

А през цялото това дълго и мъчително време го човъркаше една тайна: къде ходи Лина Коен, щом никога не я бе срещал на забавите, на които идваше цялата градска младеж? Всяка събота влизаше в залата на Физкултурния дом, надявайки се да я завари там. Устройваше засада на своята любима. Чакаше търпеливо с тайното желание тя да не дойде, защото никой по-добре от него не познаваше всички опасности на вражеския лагер, в който той беше разузнавач. Без да знае, Лина Коен му помагаше да преживее скуката на гимназиалния живот, при това без да се опетни и помрачи скъпоценната светлина, тлееща някъде дълбоко, онази светлина, която озарява извътре мечтателите и без която хората са само мрачни преживни животни.

Лина бе тази светла следа, по която се беше запътил.